

Nr 93.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ändring i förordningen om jordbrukets kreditkassor, m. m.; given Stockholms slott den 1 februari 1934.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Per Edvin Sköld.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 1 februari 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Sköld:

I skrivelse den 13 december 1933 har styrelsen för Svenska jordbrukskreditkassan hemställt om vissa ändringar i de bestämmelser, som reglera eller beröra jordbrukets kreditkasserörelse. Över framställningen hava yttranden inhämtats av statskontoret, lantbruksstyrelsen, bank- och fondinspektionen, sparbanksinspektionen, fullmäktige för pensionsförsäkringsfonden, generalpoststyrelsen, riksförsäkringsanstalten, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Östergötlands, Kristianstads, Malmöhus, Skaraborgs, Örebro, Gävleborgs och Jämtlands län, fullmäktige för riksbanken, fullmäktige för riksgäldskontoret, svenska bankföreningen och svenska sparbanksföreningen. Överståthållarämbetet har vid sitt utlåtande fogat yttrande

från allmänna ombudet för Mälardödsprovinsernas centralkassa och länsstyrelsen i Östergötlands län yttrande från styrelsen för länets centralkassa, länsstyrelsen i Kristianstads län yttrande från allmänna ombudet för Södra Sveriges centralkassa, länsstyrelsen i Skaraborgs län yttrande från allmänna ombudet för länets centralkassa, länsstyrelsen i Örebro län yttrande från allmänna ombudet för Mellersta Sveriges centralkassa och länsstyrelsen i Jämtlands län yttrande från länets hushållningssällskaps förvaltningsutskott.

Jordbrukets kreditkasserörelse är i huvudsak reglerad genom dels förordningen den 3 juli 1930 (nr 317) om jordbrukets kreditkassor med däri genom förordningen den 3 juni 1932 (nr 166) vidtagen ändring, dels ock förordningen den 3 juni 1932 (nr 165) angående rätt för centralkassa för jordbrukskredit att till medlemmar intaga andra ekonomiska föreningar än jordbrukskassor. Den kreditorganisation, som sålunda reglerats, består av jordbrukskassor såsom lokalorgan, centralkassor för jordbrukskredit, utgörande sammanslutningar med hänsyn till verksamhetsområdet av minst 10 jordbrukskassor, samt såsom ett för hela kasserörelsen gemensamt centralorgan, Svenska jordbrukskreditkassan. Angående organisationens närmare uppgifter m. m. må hänvisas till propositionen nr 14/1934. Här må ytterligare erinras om följande.

Till medlem i jordbrukskassa får icke antagas annan än i Sverige bosatt svensk undersåte eller här i landet registrerat aktiebolag, som har till ändamål att idka jordbruk. Medlems insats får icke understiga 5 kronor för varje andel, som medlem äger i kassan. Antalet andelar, varmed medlem får vara delaktig i kassan, är på visst sätt begränsat uppåt.

Den personliga ansvarigheten får i jordbrukskassas stadgar icke bestämmas lägre än till 50 kronor för varje andel. Medlemmarna i kassan skola vid behov vara underkastade uttaxering i viss omfattning. Från kassans årsvinst skall efter vissa närmare angivna grunder avsättning göras till reservfond.

Beträffande jordbrukskassas anslutning till centralkassa gäller, att jordbrukskassa, som ingår i centralkassa, skall för varje fullt tal av 20 i jordbrukskassan tecknade andelar teckna en insats å 50 öre i centralkassan. Insats skall inbetalas kontant och tillføres oavkortad en särskild fond, benämnd centralkassans säkerhetsfond, till vilken jämväl såsom regel centralkassans hela årsvinst, sedan avdrag skett för täckande av möjligen förefintlig brist från föregående år, skall föras.

Jordbrukskassa ansvarar för centralkassans förbindelser med 50 kronor för varje i jordbrukskassan tecknad andel. Centralkassas kreditgivning får icke äga rum till andra än medlemmar, och jordbrukskassa får icke beredas kredit till högre belopp än som motsvarar det sammanlagda låne-maximum, som gäller för kassans medlemmar. Utan hinder härav kan dock jordbrukskassa i vissa fall erhålla lån mot säkerhet av inteckning i jordbruksfastighet, i den mån inteckningens kapitalvärde ligger inom $\frac{6}{10}$ av fastighetens jordbruksvärde enligt gällande taxering.

I motsats till jordbrukskassa äger centralkassa driva inlåning från allmänheten. Centralkassa äger av allmänheten mottaga medel till förräntning å sparkasseräkning, depositionsräkning och kapitalräkning samt av

anslutna jordbrukskassor och deras medlemmar dessutom å checkräkning. Beträffande depositions- och kapitalräkning har Kungl. Maj:t genom särskilda beslut förordnat, att en och samma insättares sammanlagda tillgodohavande å sistnämnda båda slag av räkningar icke får annorledes än genom å kapitalräkning upplupen räntas läggande till å sådan räkning inestående kapital ökas utöver 15,000 kronor. — Centralkassas inlåning å bankmässiga räkningar får emellertid icke överskrida ett belopp, motsvarande två gånger den ansvarighet, som de till centralkassan anslutna jordbrukskassorna sammanlagt hava för centralkassans förbindelser. Centralkassa skall vara skyldig redovisa viss kassareserv i vissa närmare angivna värdehandlingar eller fordringar.

Utöver vad som framgår av det nyss anförda är centralkassas för jordbrukskredit möjlighet till inlåning begränsad dels genom bestämmelserna i 58 § i lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet, 59 § i lagen av samma dag (nr 252) om kommunalstyrelse i stad och 54 § i lagen av nämnda dag (nr 259) om församlingsstyrelse, enligt vilka kommuns eller församlings penningmedel, som ej erfordras för verkställande av nära förestående utbetalningar, skola för kommunens och församlingens räkning insättas hos bank eller å postgirokonto, dels ock på grund av stadgandena i lagen den 27 juni 1924 (nr 320) om förmynderskap och därmed sammanhängande författningar, enligt vilka hinder föreligga för insättande i centralkassa av förmyndarmedel.

Till säkerhet för vissa av centralkassas förbindelser är enligt riksdagens beslut ställd särskild statsgaranti. I detta hänseende må hänvisas till kungörelsen den 18 juni 1915 (nr 235) angående överlämnande till Sveriges riksbank av svenska statens obligationer såsom pant för centralkassas för jordbrukskredit förbindelser, kungörelsen den 29 juni 1928 (nr 296) angående ytterligare överlämnande av dylika obligationer och kungörelsen den 12 september 1930 (nr 336) angående samma obligationer. — Statsgarantien är ställd i form av deposition hos riksbanken av svenska statens obligationer till belopp av högst 20 procent av centralkassans upplåning med undantag av kassans skuld till Svenska jordbrukskreditkassan. Obligationernas belopp får icke i något fall överstiga 500,000 kronor eller understiga 100,000 kronor för varje centralkassa. De deponerade obligationerna skola av riksbanken innehavas såsom en för samtliga centralkassans förbindelser med undantag av kassans skuld till Svenska jordbrukskreditkassan avsedd gemensam pant för ett belopp motsvarande högst 20 procent av kassans upplåning enligt senaste upprättade bokslut dock lägst för 100,000 kronor med rätt för kassans fordringsägare att, i enlighet med vad nyss angivits samt under följande villkor, använda panten till täckande av sina fordringar, i den mån kassans egna tillgångar, de belopp inberäknade, som på grund av medlemmarnas i kassan ansvarighet för dess förbindelser kunna från dem uttaxeras, därtill visa sig otillräckliga. Såsom villkor för ifrågavarande pants användande gäller, att behovet av pantens tillgripande skall styrkas genom intyg av det ombud, som förordnats för tillsyn över kassans verksamhet, att medgivande till pantens användning skall lämnas av länsstyrelsen i det län, där kassans styrelse har sitt säte,

därvid tillika skola meddelas erforderliga föreskrifter angående sättet för pantens tillgodogörande och för därigenom influtna medels fördelning mellan fordringsägarna, att riksgäldskontoret ofördröjligen underrättas, då dylikt medgivande lämnats, samt att obligationerna därvid tillika i första hand skola hembjudas riksgäldskontoret för inlösen.

I förberörda skrivelse har *styrelsen för Svenska jordbrukskreditkassan* hemställt,

1. att centralkassornas rätt till inlåning å bankmässiga räkningar måtte höjas från ett belopp, motsvarande två gånger den ansvarighet, som de till centralkassan anslutna jordbrukskassorna sammanlagt hava för centralkassans förbindelser, till ett belopp motsvarande tre gånger denna ansvarighet;

2. att centralkassorna medgivas rätt att från en och samme insättare å kapitalräkning och depositionsräkning mottaga upp till 30,000 kronor i stället för 15,000 kronor;

3. att centralkassorna medgivas rätt att mottaga omyndigas medel;

4. att centralkassorna erhålla rätt att mottaga medel till förräntning jämväl från kommuner, samfälligheter och andra dylika institutioner;

5. att bestämmelserna om statsgarantien för centralkassas förbindelser måtte ändras sålunda, att garantien kommer att gälla 20 procent av inlåningen utan maximering av garantibeloppet;

6. att centralkassornas utlåningsrätt till ekonomiska föreningar måtte höjas från $\frac{1}{10}$ av medlemmarnas sammanlagda lånemaximum till $\frac{1}{5}$ av samma lånemaximum;

7. att ekonomisk förening måtte beredas möjlighet att mot tecknande av andel i centralkassa erhålla primärlån till högst $\frac{6}{10}$ av gällande taxeringsvärde å föreningen tillhörig fastighet;

8. att andra till centralkassa anslutna ekonomiska föreningar än jordbrukskassor må äga en röst, dock att det högsta sammanlagda antalet röster, som kan tillkomma sådana ekonomiska föreningar vid centralkassas föreningsstämma, icke får överstiga $\frac{1}{5}$ av det samfällda röstetalet vid stämman; och

9. att jordbrukskassa måtte befrias från skyldigheten att annonsera om utträdande medlemmar.

Härjämte har styrelsen för Svenska jordbrukskreditkassan i sin framställning uttalat, att styrelsen anser, att möjlighet bör beredas även för aktiebolag och enkla bolag att vinna anslutning till och kredit hos jordbrukskasserörelsen.

Av de i ifrågavarande framställning gjorda yrkandena kommer jag att nu uppehålla mig endast vid de under punkterna 1 och 5 upptagna.

I framställningen har styrelsen för Svenska jordbrukskreditkassan såsom stöd för sin hemställan om utvidgad inlåningsrätt anfört:

Till följd av begränsningen i inlåningsrätten hade det saknats förutsättningar för en organiserad verksamhet i egentlig mening för inlåningsrörelsens utveckling, enär en del centralkassor utan någon propaganda för inlåningen ändå uppnått eller närmat sig det medgivna maximum för denna. På grund av den begränsade inlåningsrätten bleve upplåningen allt för stor i förhållande till de penningmedel, som kunde anskaffas inlåningsvägen, och detta verkade särskilt ogynnsamt under tider, som de nuvarande, då inlåningsräntan vore högst väsentligt lägre än upplåningsräntan. Det torde också kunna anses som ekonomiskt riktigt, att jordbrukskasserörelsen genom egna ansträngningar och arbete själv sökte sörja för sitt kapitalbehov genom direkta förbindelser med spararna. Ginge sparmedlen onödiga omvägar, följde därav, att de bleve dyrare i sista hand för låntagarna.

De år 1930 antagna bestämmelserna angående jordbrukskreditkasserörelsen byggde i huvudsak på ett av jordbruksutredningen den 22 januari 1930 avgivet betänkande (st. off. utr. 1930:2). Jordbruksutredningen föreslog däri såsom maximum för centralkassornas inlåning ett belopp, motsvarande fem gånger jordbrukskassornas ansvarighet för centralkassornas förbindelser. Beträffande statsgarantien föreslogs, att något maximum för densamma icke måtte fastställas. I propositionen till riksdagen angående jordbrukets kreditkassor (nr 268) föreslogs emellertid i nu förevarande hänseende de bestämmelser, som för närvarande äro gällande.

Framställningen har i dess helhet eller beträffande punkterna 1 och 5 tillstyrkts eller lämnats utan erinran i följande *ytttranden*, nämligen av riksgäldsfullmäktige, med reservation dock av två fullmäktige, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Östergötlands, Kristianstads och Gävleborgs län samt allmänna ombudet i Mälardalens län och Södra Sveriges centralkassa ävensom styrelsen för Östergötlands centralkassa. Länsstyrelsen i Jämtlands län har tillstyrkt förslaget om höjning av inlåningsrätten för centralkassorna men avstyrkt förslaget om borttagande av maximum för garantibeloppet. Övriga hörda myndigheter och korporationer hava avstyrkt framställningen eller i allt fall ställt sig avvisande mot bifall till densamma för närvarande. Ur innehållet i ytttrandena torde här böra återgivas allenast följande.

Fullmäktige i riksgäldskontoret hava anfört: Enligt uppgift, som ställts till fullmäktiges förfogande, hade centralkassornas sammanlagda inlåning vid 1933 års utgång uppgått till inalles 11,878,320 kronor, under det att beloppet av jordbrukskassornas sammanlagda ansvarighet för centralkassornas förbindelser utgjort 9,799,600 kronor, medgivande alltså en total inlåning inemot 20 miljoner kronor. Då emellertid enligt vad i framställningen meddelats en del centralkassor redan uppnått eller närmade sig den medgivna inlåningsgränsen och det ju för jordbrukskasserörelsen vore av stor vikt, att den alltmer kunde tillfredsställa sitt utlåningsbehov genom ökad inlåning, ansågo fullmäktige goda skäl föreligga för bifall till framställningen om höjning av inlåningsrätten. Skulle förslaget bifallas, torde emellertid en ändring i nu gällande bestämmelser angående statsga-

rantien bliva nödvändig. I detta hänseende kunde fullmäktige meddela, att tre av de åtta centralkassorna redan utnyttjat hela garantibeloppet. Att ändra bestämmelserna på sätt som föreslagits kunde fullmäktige dock icke tillstyrka. En begränsning uppåt av garantibeloppet borde alltjämt vara stadgad. Mot en höjning av det nämnda maximibelopp till exempelvis 750,000 kronor vore från fullmäktiges sida intet att erinra.

Allmänna ombudet för Södra Sveriges centralkassa har uttalat, att den föreslagna ändringen av statsgarantiens innehåll för nämnda centralkassa skulle vara av särskilt stor betydelse, enär kassans inlåning å bankmässiga räkningar vid 1933 års utgång uppgått till omkring 2,500,000 kronor samt statsgarantiens nu gällande maximibelopp därmed tillfullo utnyttjats, vilket förhållande skulle kunna menligt inverka på blivande inlåning. Då det med hänsyn särskilt till nuvarande ränteläge måste anses vara av synnerligen stor betydelse för centralkassorna att vinna ökad inlåning och detta genom förslaget kunde ske utan minskning av säkerheten för insättarnas medel, vore förslaget i hög grad förtjänt av bifall.

Statskontoret har såsom grund för sitt avstyrkande av förhöjning av inlåningsmaximum anfört: Visserligen vore såsom Svenska jordbrukskreditkassan framhållit upplåningsräntan för närvarande väsentligt högre än inlåningsräntan, vilket givetvis medförde vissa olägenheter för centralkassornas förseende med för deras verksamhet erforderligt kapital, men denna omständighet, som för övrigt torde sammanhänga med nuvarande säregna ränteförhållanden och som sannolikt vore av övergående natur, syntes så mycket mindre få anses avgörande, som det fastställda inlåningsmaximum närmast torde hava tillkommit som ett skydd för insättarnas intressen. Att märka vore även, att svårigheterna i avseende å kapitalanskaffningen i betydande mån borde hava blivit avhjälpda därigenom, att riksdagen år 1933 (skr. nr 138) beslutit, att från riksgäldskontoret skulle till Svenska jordbrukskreditkassan överlämnas svenska statens fyraprocent obligationer till ett nominellt belopp av 5,000,000 kronor med rätt för kassan att pantförskriva desamma för lån i riksbanken. Enligt vad statskontoret inhämtat, hade ock obligationerna ifråga till ett belopp överstigande 4,000,000 kronor belånats i nämnda bank till en räntefot motsvarande bankens växeldiskonto. Inom ramen härför hade alltså möjlighet öppnats för Svenska jordbrukskreditkassan att på fördelaktiga villkor tillhandahålla vederbörande centralkassor erforderligt rörelsekapital.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har beträffande borttagandet av maximum för statsgarantien framhållit, att, om förslaget bifölles, centralkassorna komme att intaga en synnerligen gynnad ställning i förhållande till andra penninginrättningar. Om kassorna därtill finge föra en självständig räntepolitik, kunde det inträffa, att en dylik statsgaranti bleve till skada för det allmänna. Enligt länsstyrelsens mening hade länets centralkassa icke något behov av ökad statsgaranti.

Sparbanksinspektionen har framhållit, att centralkassas upplåning i förevarande hänseende borde likställas med dess inlåning. Ett sådant likställande tillämpades vid såväl affärsbankerna som sparbankerna och syntes även vara riktigt, då ifrågavarande bestämmelser vore avsedda att trygga insättarna, men riskerna för dessa uppenbarligen ökades i och med en utvidgning av upplåningen. Jordbrukskasserörelsens upplåning hade stigit till högst avsevärda belopp. Med hänsyn därtill vore det icke möjligt att föreskriva, att upplåningen i berörda hänseende skulle inräknas i inlåningen utan att samtidigt fastställa ett högre maximum för summan

av upplåning och inlåning än det, som nu gällde endast för inlåning. Huru detta nya maximum borde normeras borde givetvis närmare utredas. Det borde övervägas, om ej detta maximum borde fastställas till ett belopp, som motsvarade beloppet av jordbrukskassemedlemmarnas sammanlagda lånemaximum, ökat med beloppet av vid varje tidpunkt utestående lån mot sådan säkerhet, som omförmäldes i 50 § andra stycket i förordningen om jordbrukets kreditkassor. Dock syntes sistnämnda tilläggsbelopp även böra på lämpligt sätt begränsas. Med hänsyn till att jordbrukskassemedlemmarnas lånerätt väl i regel ej borde vara helt utnyttjad, syntes sannolikt, att ett sålunda fastställt maximum för upp- och inlåningen även kunde anses täcka det behov av rörelsemedel, som uppstode på grund av utlåning till ekonomiska föreningar och av andra orsaker. Det vore dock möjligt, att ett sålunda beräknat maximum finge anses för högt. Det borde nämligen framhållas, att säkerheten för centralkassas förbindelse till väsentlig del utgjordes av jordbrukskassornas ansvarighet, som i sin tur vore beroende av värdet av medlemmarnas personliga ansvar. Detta värde kunde dock ej med någon säkerhet bedömas.

Fullmäktige i riksbanken hava framhållit, att förevarande framställning avgivits nästan samtidigt med att enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande tillkallats utredningsmän för att verkställa utredning rörande formerna för en reglering av jordbrukets kreditförhållanden. Denna utredning syntes intimt beröra jordbrukskasseorganisationen, enär utredningsmännen enligt direktiven hade att överväga bland annat, huruvida icke ett särskilt finansinstitut borde tillskapas för stödverksamhet från statens sida till förmån för jordbrukarna. Enligt fullmäktiges mening talade starka skäl för att i avbidan på utredningens resultat tills vidare icke vidtaga någon ändring av bestämmelserna för jordbrukskasserörelsen.

Åt samma mening hava *reservanterna bland riksgäldsfullmäktige*, herrar Hildebrand och A. Anderson, samt *en reservant hos bank- och fondinspektionen*, herr Tamm, givit uttryck. *Länsstyrelsen i Örebro län* anser, att framställningen bör överlämnas till nyssberörda utredningsmän för att tagas i övervägande vid uppdragets fullgörande.

Såsom från ett flertal håll påpekats torde de jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 15 december 1933 tillkallade utredningsmännen för verkställande av utredning och avgivande av förslag rörande formerna för en reglering av jordbrukets kreditförhållanden komma att syssla med frågor, som beröra jordbrukskasserörelsen. Att under sådana förhållanden nu vidtaga så omfattande ändringar i de med avseende å jordbrukskreditkasseorganisationen gällande bestämmelserna, som av styrelsen för Svenska jordbrukskreditkassan föreslagits, synes mig icke lämpligt, utan bör frågan härom, med undantag som följer av vad jag strax skall föreslå, hänskjutas till nyssberörda utredning.

I framställningen har omnämnts, att en del centralkassor uppnått eller närmast sig det för inlåning från allmänheten medgivna maximum, två gånger den ansvarighet, som de till centralkassorna anslutna jordbrukskassorna sammanlagt hava för centralkassornas förbindelser. Enligt vad jag inhämtat från Svenska jordbrukskreditkassan är det Skaraborgs läns centralkassa, som uppnått maximibeloppet för inlåningen från allmänhe-

*Departements-
chefen.*

ten å bankmässiga räkningar. Centralkassornas ställning i förevarande hänseende framgår närmare av följande uppställning.

Centralkassa	Antalet andelar i jordbruks- kassorna	Två gånger jordbruks- kassornas ansvarighet		Inlåning per den ³¹ / ₁₂ 1933
		Kronor		Kronor
Gävleborgs läns	17,939	1,793,900		965,337
Malmöhus läns	19,455	1,945,500		903,805
Mellersta Norrlands	33,358	3,335,800		2,637,893
Mellersta Sveriges	11,537	1,153,700		189,679
Mälardprovinsernas	29,710	2,971,000		2,150,865
Skaraborgs läns	13,731	1,373,100		1,373,100
Södra Sveriges	44,799	4,479,900		2,534,993
Östergötlands	27,300	2,730,000		1,315,285

Givet är, att det för centralkassorna är av betydelse att medelst inlåning från allmänheten kunna fylla sitt kapitalbehov. Om de bestämmelser, som reglera kreditkasserörelsen, skulle lägga hinder i vägen därför, torde detta komma att vara till men för rörelsen. Jag anser därför, att det redan nu bör beredas centralkassorna möjlighet att fortsätta med sin inlåning, även om det nu gällande maximum har uppnåtts. En generell höjning av maximum torde dock i frågans nuvarande läge ej böra ske, utan bör det läggas i Kungl. Maj:ts hand att, där skäl därtill äro, medgiva en höjning av maximum för inlåningen till tre gånger den ansvarighet, som de till centralkassorna anslutna jordbrukskassorna sammanlagt hava för centralkassornas förbindelser. I enlighet härmed bör till § 31 i förordningen om jordbrukets kreditkassor göras visst tillägg på sätt framgår av bilaga till detta protokoll. Ifrågavarande ändring av § 31 torde böra träda i kraft å dag, som Kungl. Maj:t bestämmer.

Därest dylik jämkning av bestämmelserna om maximum för centralkassornas inlåning kommer till stånd, torde även en höjning av det maximibelopp, som gäller för de statsobligationer, vilka enligt medgivande av riksdagen i skrivelser den 19 mars 1915 (nr 132), den 1 juni 1928 (nr 314) och den 11 juni 1930 (nr 378) överlämnas såsom pant för envar centralkassas samtliga förbindelser med undantag av kassans skuld till Svenska jordbrukskreditkassan, böra ifrågakomma. Att märka är, att beträffande tre centralkassor 20 procent av kassornas in- och upplåning, med undantag av upplåningen från Svenska jordbrukskreditkassan, överstiga maximibeloppet för de pantförskrivna obligationerna, 500,000 kronor. Att såsom Svenska jordbrukskreditkassan hemställt helt borttaga bestämmelserna om ett maximibelopp för obligationerna lärer dock icke böra ifrågakomma. Jag förordar fullmäktiges i riksgäldskontoret förslag, att maximibeloppet höjes till 750,000 kronor.

Vad beträffar förslaget om höjning av det maximibelopp, som gäller för mottagande från en och samme insättare av medel å depositions- och kapitalräkning hos centralkassa, från 15,000 kronor till 30,000 kronor må erinras, att det enligt § 29 i förordningen om jordbrukets kreditkassor tillkommer Kungl. Maj:t att besluta i förenämnda hänseende.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

1) antaga det såsom bilaga till detta protokoll fogade förslag till förordning angående ändrad lydelse av § 31 förordningen den 3 juli 1930 (nr 317) om jordbrukets kreditkassor;

2) besluta den ändring i gällande bestämmelser angående överlämnandet till Sveriges riksbank av svenska statens obligationer såsom pant för envar centralkassas för jordbrukskredit förbindelser, att nuvarande maximibeloppet för obligationerna höjes från 500,000 till 750,000 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Allan Tigerschiöld.

*Bilaga.***Förslag**

till

förordning angående ändrad lydelse av § 31 förordningen den 3 juli 1930 (nr 317) om jordbrukets kreditkassor.

Härigenom förordnas, att § 31 förordningen den 3 juli 1930 om jordbrukets kreditkassor skall erhålla följande ändrade lydelse:

§ 31.

Centralkassas inlåning å bankmässiga räkningar må icke överskrida ett belopp, motsvarande två gånger den ansvarighet, som de till centralkassan anslutna jordbrukskassorna sammanlagt hava för centralkassans förbindelser, Kungl. Maj:t dock obetaget att, där skäl därtill äro, medgiva, att inlåningen må uppgå till ett belopp, motsvarande tre gånger nämnda ansvarighet.

Denna förordning träder i kraft den — — —.